

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **V. K.**
bytem H. 5, B.
adresa pro doručování: H. 50, B.

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 2, Brno

za účasti:

1. GasNet, s.r.o.
sídlem Klíšská 96, Ústí nad Labem
zastoupen Mgr. Kamilem Stypou, advokátem
sídlem Rubešova 8, Praha 2
2. Technické sítě Brno, akciová společnost
sídlem Barvířská 5, Brno
zastoupen JUDr. Petrem Poledníkem, advokátem
sídlem Příkop 4, Brno
3. E.ON Distribuce, a.s.
sídlem F. A. Gerstnera 6, České Budějovice
4. Česká telekomunikační infrastruktura, a.s.

sídlem Olšanská 6, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.5.2018, č.j. MMB/0177960/2018, sp.zn. OUSR/MMB/0082117/2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.5.2018, č.j. MMB/0177960/2018, sp.zn. OUSR/MMB/0082117/2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Líšeň, ve věci nařízení odstranění přípojek (plynovodní, vodovodní, splaškové kanalizace a dešťové kanalizace) ke stavbě „hotelu při ulici Neklež na pozemcích parc. č. 2356/1 a 2356/2 k.ú. Líšeň“ podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť žalobce přípojky inženýrských sítí provedl bez územního rozhodnutí.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce namítá, že žalovaný rozhodoval na základě neúplného spisového materiálu, neboť sdělením stavebního úřadu ze dne 25.6.2010 bylo žalobci oznámeno, že jeho žádosti o vyznačení právní moci na stavebním povolení nemůže být vyhověno, protože se v archivu nedochovaly dokumenty potřebné k jeho vyřízení a s největší pravděpodobností zůstala část spisu u Krajského soudu v Brně.
3. Podle žalobce stavební úřad pochybil, pokud pominul, že přípojky lze realizovat bez stavebního povolení (§ 103 odst. 2 stavebního zákona). Územní rozhodnutí mimo jiné i na přípojky vydáno podle žalobce bylo. Navíc postavit přípojku bylo žalobci uloženo rozhodnutím o nařízení zabezpečovacích prací ze dne 24.5.1996, které odkazovalo na projektovou dokumentaci z roku 1994. Ta však není součástí správního spisu a žalovaný ji podle žalobce „ztratil“. Žalobce proto navrhuje, aby soud uložil žalovanému nalézt a předložit projektovou dokumentaci z roku 1994.

4. Podle žalobce žalovaný nezohlednil to, že stavební úřad od roku 2002 do roku 2010 utvrzoval žalobce v přesvědčení o zákonnosti výstavby hotelu Iris. Odkazuje k tomu na oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10.10.2007, kde bylo uvedeno, že stavba hotelu byla povolena rozhodnutím ze dne 29.7.1993.
5. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se v něm žalovaný nezabýval jeho námitkami, že stavební řízení bylo vedeno zmateně (neboť stavební úřad v roce 1993 pokynem nařídil odstranit stavbu, která odstranit nešla, a od roku 2002 do roku 2010 byl žalobce utvrzován, že je stavba prováděna zákonně).
6. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. I žalovaný na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
10. V daném případě žalobce namítá předně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho námitkou, že řízení u stavebního úřadu bylo vedeno „zmateně“ (neboť stavební úřad v roce 1993 pokynem nařídil odstranit stavbu, která odstranit nešla, a od roku 2002 do roku 2010 byl žalobce utvrzován, že stavba prováděna zákonně). Jak vyplynulo ze spisu, žalobce tuto námitku v odvolání ze dne 20.1.2018 takto neuplatnil. Toliko namítal, že stavební úřad stavbu „povolil, nařídil, metodicky vedl a občanovi sděloval, že je povolena“. S takto formulovanou námitkou se pak žalovaný vypořádal na str. 4 napadeného rozhodnutí. Pokud se výslovně nevyjádřil k odkazu žalobce na oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10.10.2007, tak to nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Žalovaný se totiž v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry rozhodnutí prvostupňového, které se k této listině vyjadřuje na str. 10. Zde je uvedeno, že v oznámení ze dne 10.10.2007 byla obsažena chyba (bylo zde uvedeno, že stavba hotelu byla povolena), nicméně tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobce si byl vědom toho, že stavební povolení nenabylo právní moci a že stavět nesmí. Názor žalovaného i k této otázce je tedy zřejmý. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné.
11. Dále se zdejší soud zabýval námitkami věcnými. V daném případě bylo řízení o odstranění stavby zahájeno dne 9.11.2016 a stavební úřad postupoval podle stavebního zákona. Podle

stavebního úřadu k vybudování přípojek došlo v roce 2010, tedy za účinnosti stavebního zákona, což žalobce nezpochybnil.

12. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
13. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 tohoto zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 tohoto zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 tohoto zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
14. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) tohoto ustanovení lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
15. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje jako řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy samostatným řízením v rámci řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím řízení o dodatečném povolení stavby je možné zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření.

16. V řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazujícího anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohl žalobce uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2017, č.j. 5 As 90/2017-22).
17. V daném případě byl žalobce v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby řádně poučen o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby. Toto oznámení bylo žalobci v souladu se zákonem doručeno dne 16.11.2016. To žalobce nezpochybňuje. Žalobce však o dodatečné povolení stavby nepožádal. Stavební úřad tedy řízení o odstranění stavby nepřerušil, nýbrž v něm pokračoval a vydal rozhodnutí o odstranění stavby.
18. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby lze přitom zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. Podstatné je, aby byla jednoznačně a dostatečně v rozhodnutí o odstranění stavby identifikována a popsána tak, aby nebyly pochybnosti, o jakou stavbu se jedná a z čeho se skládá. Tak tomu také v daném případě bylo, neboť v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je stavba popsána jednoznačně a dostatečně.
19. Žalobce namítá, že stavbu přípojek mohl realizovat na základě vydaného územního rozhodnutí.
20. S tím však zdejší soud souhlasit nemůže. Jak vyplynulo ze spisu, územním rozhodnutím ze dne 16.3.1992 (které nabylo právní moci dne 1.5.1992) byla umístěna stavba „hotelu na pozemcích p.č. 2356/1 a p.č. 2356/2, k.ú. Líšeň při ul. Neklež za následujících podmínek ... po vypracování projektové dokumentace rozvodu zemního plynu ... předložte k odsouhlasení ... JMP Brno, projekt vodovodní a kanalizační přípojky předložte k vyjádření BVAK“. Územní rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“).
21. Stavebním povolením ze dne 29.7.1993, které však nikdy nenabylo právní moci, pak byla povolena stavba „hotelu včetně vnitřního bazénu a přípojek vody, dešťové kanalizace, splaškové kanalizace, elektro a plynu“.
22. Podle § 39 starého stavebního zákona v územním rozhodnutí vymezí stavební úřad území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky, kterými se zabezpečí zájmy společnosti v území, zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, věcná i časová koordinace jednotlivých staveb a jiných opatření v území a především péče o životní prostředí včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. V rozhodnutí o umístění stavby si stavební úřad může v odůvodněných případech vyhradit předložení podrobnějších podkladů, projektové dokumentace nebo její části; podle nich může stanovit dodatečně další podmínky, které musí být zahrnuty do stavebního povolení.
23. Z uvedeného plyne, že stavební zákon, který byl účinný v době vydání územního rozhodnutí, vymezoval územní rozhodnutí jako rozhodnutí, kterým bylo toliko

vymezováno území pro umístění stavby a stanovovalo pro takové umístění podmínky, přičemž mohlo stanovit i další podmínky, které musely být zahrnuty do stavebního povolení. Tak tomu bylo také v daném případě. Územní rozhodnutí toliko vymezilo území, kde se stavba hotelu měla nacházet, stanovilo podmínky pro umístění stavby i pro stavební povolení, které teprve řešilo umístění přípojek inženýrských sítí.

24. Územní rozhodnutí z roku 1992 tedy stavbu přípojek neumísťovalo a podrobnosti nezbytné k jejich vybudování vůbec neřešilo. V rozhodnou dobu totiž bylo třeba ke stavbě přípojek vydat stavební povolení, které teprve stavbu přípojek řádně posuzovalo a stanovovalo podmínky k jejímu provedení. Územní rozhodnutí z roku 1992, kterým žalobce disponoval, tedy neřešilo umístění stavby v takových podrobnostech, jako územní rozhodnutí podle stavebního zákona z roku 2006. Žalobci tak chybělo územní rozhodnutí, které by mu v souladu se stavebním zákonem z roku 2006 umožnilo stavbu přípojek uskutečnit. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že by byl oprávněn postavit stavbu přípojek na základě územního rozhodnutí z roku 1992.
25. Nic na tom nemění ani skutečnost, že podle stavebního zákona z roku 2006 není třeba stavební povolení ani ohlášení pro přípojky vodovodní, kanalizační a energetické v délce do 50 m (§ 103 odst. 1 písm. b/ bod 8 stavebního zákona ve znění účinném v roce 2010, kdy měl žalobce stavbu přípojek uskutečnit).
26. Žalobce dále namítá, že stavební úřad ani žalovaný neměli k dispozici celý správní spis. To dovozuje ze sdělení stavebního úřadu ze dne 25.6.2010, kterým bylo žalobci oznámeno, že jeho žádosti o vyznačení právní moci na stavebním povolení nemůže být vyhověno, protože se v archivu nedochovaly dokumenty potřebné k jeho vyřízení a s největší pravděpodobností zůstala část spisu „u Krajského soudu v Brně“. Žalovaný ve svém vyjádření popřel, že by neměl k dispozici celý správní spis, a uvedl, že „Městský soud v Brně“ mu spisový materiál již v roce 2011 vrátil. Žalobce přitom neuvádí, které dokumenty potřebné pro rozhodnutí ve věci ve spisu chybí, toliko uvádí, že chybí projektová dokumentace z roku 1994, na základě které byly nařízeny zabezpečovací práce na stavbě hotelu Neklež v rozsahu dokončení 1.PP, a že se ve spisu jistě nacházela nějaká listina, která mu umožňovala stavbu přípojek provést. Žalobce tedy tvrdí, že ve spisu „jistě musela být nějaká listina“, která jej opravňovala ke stavbě přípojek, neuvádí však, o jakou listinu by mělo jít, a správní spis žádnou takovou listinu neobsahuje, žalovaný současně tvrdí, že správní spis je kompletní a podle zdejšího soudu nekompletnosti správního spisu nic nenasvědčuje.
27. Skutečnost, zda byly na stavbě hotelu nařízeny zabezpečovací práce a v jakém rozsahu, však není pro rozhodnutí ve věci odstranění stavby podstatná. Nařízením zabezpečovacích prací je totiž řešena aktuální nezbytná potřeba zabránit hrozcím škodám na sousedních pozemcích či stavbách, případně na životě a zdraví osob. Je-li provedení určitých prací na stavbě nařízeno, neznamená to, že jsou tyto práce považovány za provedené v souladu se stavebním povolením či územním rozhodnutím a že nemohou být následně předmětem řízení o odstranění stavby jako celku. Řízení o odstranění stavby a nařízení provedení zabezpečovacích prací na stavbě mají totiž zcela odlišný předmět i účel; provedení zabezpečovacích prací na stavbě může mít i charakter dočasný.

28. V daném případě bylo žalobci uloženo provedení opěrné zdi s ohledem na hrozící škodu na sousední nemovitosti ve vlastnictví manželů Krčkových, neboť žalobce prováděl zemní práce značného rozsahu, které nebyly zajištěny, a hrozil tak sesuv velkého množství zeminy, při němž mohlo dojít k ohrožení života a zdraví osob a k poškození okolních pozemků. Vzhledem k tomu, že provedení opěrné zdi „nebylo dostatečné pro zajištění bezpečné stěny stavební jámy před sesutím“, bylo rozhodnutím ze dne 24.5.1996 žalobci následně nařízeno provést zabezpečovací práce na stavbě hotelu spočívající v dokončení „1.PP objektu včetně zastropení a věnců, dle výkresu č. 4 z VI/94, do 31.12.1996“. Zároveň bylo žalobci uloženo, aby po dokončení těchto zabezpečovacích prací ukončil veškerou stavební činnost do vydání nového rozhodnutí stavebního úřadu.
29. Z uvedeného je zřejmé, že žalobci sice bylo nařízeno dokončení 1.PP podle výkresu z roku 1994, avšak toliko v rámci zajištění ochrany zdraví a života osob a majetku na sousedních pozemcích. Tuto skutečnost nemá stavební úřad v řízení o odstranění stavby jak zohlednit, neboť se nijak neprojevuje v tom, zda stavba, která má být odstraněna, případně dodatečně povolena, je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Nařízení zabezpečovacích prací přitom není opatřením ani jiným úkonem stavebního úřadu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, který by umožňoval stavbu provedenou jako zabezpečovací práce neodstranit, není-li dodatečně povolena. Zabezpečovací práce jsou nařizovány s ohledem na aktuální situaci, kterou je třeba v zájmu ochrany zdraví či majetku okamžitě řešit. Provedené zabezpečovací práce pak nejsou automaticky nezměnitelné a trvalé. K jejich zachování je vždy třeba, aby byly v souladu s územním rozhodnutím či stavebním povolením. Za této situace nebylo třeba provádět dokazování projektovou dokumentací z roku 1994, na kterou odkazovalo rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací ze dne 24.5.1996. I kdyby součástí nařízených zabezpečovacích prací bylo i provedení přípojek, neznamenaloby to, že stavební úřad nemůže odstranění přípojek nařídit. Aniž by tedy soud potřeboval znát dokumentaci z roku 1994, shledal tuto námitku nedůvodnou. Pokud tedy žalobce namítá, že mu stavba přípojek byla stavebním úřadem nařízena, a přípojky proto nelze odstranit, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že je rozhodnutí o nařízení stavby z tohoto důvodu nevykonatelné a rozporné s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24.5.1996, neboť nařizuje odstranit i tu část stavby, kterou stavební úřad předtím nařídil postavit. Současně soud není v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí oprávněn ukládat stavebnímu úřadu povinnost žalobci tuto dokumentaci vydat, jak žalobce požadoval.
30. Jak již bylo shora uvedeno, jestliže žalobce namítal, že se v údajně ztracené části spisu „jistě“ nacházelo nějaké rozhodnutí (nebo listina), které mu umožňovalo stavbu provést, nic takového nedoložil. Za situace, kdy žalovaný popírá, že by se nějaká část spisu ztratila, nemá zdejší soud jak žalobcovo značně nekonkrétní tvrzení prověřit. Navíc je to žalobce, po kom lze spravedlivě požadovat, aby doložil, že stavbu prováděl v souladu se stavebním zákonem, to však žalobce neučinil.

31. Jestliže žalobce namítá, že bylo řízení zatíženo průtahy, nelze mu přisvědčit, neboť v daném případě je přezkoumáváno rozhodnutí o odstranění stavby přípojek, které bylo zahájeno v roce 2016 a ze správního spisu žádné průtahy stavebního úřadu v tomto řízení zřejmé nejsou.
32. S ohledem na úzkou provázanost stavby přípojek se stavbou hotelu je však třeba uvést, že doba řízení o odstranění stavby hotelu skutečně dosáhla až hrůzných rozměrů (řízení bylo zahájeno v roce 1993 a pravomocně ukončeno v roce 2018). Zdejší soud si je vědom toho, že nečinnost stavebního úřadu trvající v mezidobí řadu let mohla v žalobci vzbudit dojem, že je snad zapomenuto, že staví bez povolení, případně že může pokračovat ve stavbě. Nejednalo se však o dojem legitimní. Žalobce byl totiž od počátku řízení o odstranění stavby (oznámení ze dne 25.10.1993) upozorňován, že vyjma zabezpečovacích prací, které mu byly nařízeny, žádné další práce na stavbě činit nesmí (např. rozhodnutí ze dne 24.5.1996, kde bylo žalobci jednoznačně zakázáno jakékoli další stavební práce činit, dokud nebude vydáno nové rozhodnutí stavebního úřadu). Na toto rozhodnutí pak stavební úřad odkazoval např. ve sdělení ze dne 28.11.2003, v němž je žalobci sdělováno, že nezbytné zabezpečovací práce splnil. Toto sdělení bylo vydáno poté, co bylo řízení u Městského soudu v Brně ukončeno usnesením ze dne 20.12.2000. Domníval-li se žalobce, že po ukončení řízení u městského soudu může se stavbou pokračovat, mýlil se a odkaz na rozhodnutí z roku 1996 ve sdělení stavebního úřadu ze dne 28.11.2003 jej z jeho omylu mohl vyvést. Jestliže měl žalobce jakoukoli pochybnost, zda může stavět či nikoli, mohl se na stavební úřad obrátit s jasným dotazem. To však neučinil.
33. Pokud pak stavební úřad řadu let nijak nekonal, ani z toho nemohl žalobce nabýt legitimního očekávání, že může stavět. Byť by mu bylo pracovníky stavebního úřadu neformálně sdělováno cokoli, nebylo vydáno žádné rozhodnutí stavebního úřadu, které by zákaz stavět obsažený v rozhodnutí z roku 1996 prolomilo. To samé pak platí i ve vztahu k oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10.10.2007, v němž bylo uvedeno, že stavba hotelu byla povolena a že prohlídka má směřovat ke zjištění, zda je stavba prováděna v souladu s vydaným povolením. Ani toto oznámení není rozhodnutím stavebního úřadu, které by zákaz stavět prolamovalo, jedná se spíše o důkaz až neuvěřitelné neznalosti a nepřipravenosti stavebního úřadu. Ostatně z protokolu o místním šetření plyne, že pracovníci stavebního úřadu vůbec neznali situaci a zavazovali se z archivu zjistit, zda bylo či nebylo vydáno rozhodnutí o změně stavby, rozhodnutí o prodloužení lhůty k dokončení stavby či „jiná rozhodnutí“. To samozřejmě může souviset se změnou personálního substrátu na stavebním úřadu během času (od vydání rozhodnutí z roku 1996 uplynulo více než 10 let). Zdejší soud je přitom silného přesvědčení, že žalobce (u něhož k žádné změně personálního substrátu nedošlo) si byl velice dobře vědom existence rozhodnutí z roku 1996 a neznalosti stavebního úřadu umně využil. Zdejší soud tedy neshledal, že by stavební úřad žalobce od roku 2002 do roku 2010 opakovaně utvrzoval v přesvědčení o zákonnosti výstavby. Naopak se jednalo o jednorázové pochybení pracovníků stavebního úřadu v roce 2007, které žalobci žádné pro něj příznivé legitimní očekávání založit nemohlo.

V. Závěr

34. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

35. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 5 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Nic takového se v daném případě nestalo. Vzhledem k tomu, že soud neshledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, aby mohl osobám na řízení zúčastněným přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení, rozhodl tak, že osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. února 2020

David Raus v.r.
předseda senátu